

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 37Ek/1040/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123293964
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šablová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6123293964.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom AK Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX/XXX, XXX XX A., o vymoženie 3763,82 eur s príslušenstvom, vedenom súdnym exekútorom JUDr. Štefan Šviderský, PhD., Exekútorický úrad Vranov nad Topľou, so sídlom Ul. Hronského 1811, 093 45 Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 178EX 434/23, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 37Ek/1040/2023 zo dňa 04.08.2025, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 37Ek/1040/2023 zo dňa 04.08.2025 **z a m i e t a**.

II. Oprávnenému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 37Ek/1040/2023 zo dňa 04.08.2025 **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 06.04.2023 domáhal od povinného vymoženiu 3763,82 eur s prísl. na základe exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz Okresného súdu Malacky sp. zn. 32Csp/32/2022 zo dňa 08.06.2022. Okresný súd Banská Bystrica dňa 25.04.2023 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Štefan Šviderský, PhD., ktorý ju vedie pod spisovou značkou 178EX 434/23.

2. Uznesením sp. zn. 37Ek/1040/2023 zo dňa 04.08.2025 súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a oprávnenému priznal nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 105,02 eur. Predmetné uznesenie súd v osobe vyššieho súdneho úradníka odôvodnil tým, že u povinného sa jedná o návrh podaný po zákonom stanovenej lehote v ust. § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, a teda sa jedná o návrh bez odkladného účinku. Súd v súvislosti s podaným návrhom z úradnej povinnosti skúma v prvom rade to, či návrh bol podaný oprávnenou osobou a či bol podaný v zákonom stanovenej lehote na jeho podanie, pričom nedostatok niektorej z uvedených zákonných predpokladov je dôvodom na zamietnutie návrhu bez toho, aby sa súd zaoberal vecnými dôvodmi podaného návrhu. Napriek uvedenému exekučný súd k námietkam povinného poukázal na to, že vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PLZ. ÚS 1/2022-9 zo dňa 15.06.2022, na ktoré poukázal aj povinný v návrhu na zastavenie exekúcie a so zreteľom na dispozíciu právnej normy § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku k tvrdeniam povinného o neprijateľných zmluvných podmienkach, zdôrazňuje predovšetkým tú skutočnosť, že dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvádzaných v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. Inak povedané dôkazné bremeno ako inštitút procesného práva postihuje toho z účastníkov, v ktorého záujme je, aby určitá skutočnosť tvrdená účastníkom konania bola v konaní preukázaná v takom rozsahu, aby ju súd uznal za pravdivú. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, teda povinnosť označiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení, je vecou povinného a to

vo vzťahu k tým skutočnostiam, ktoré tvrdí a z ktorých by v konaní bolo možné vyvodiť pre neho priaznivé právne dôsledky. Preto podstatnou náležitosťou návrhu na zastavenie exekúcie je jednak povinnosť tvrdenia a zároveň dôkazná povinnosť, pričom ich nedodržanie sa prejavuje v procesnej ujme povinného, ktorou je nepriaznivé rozhodnutie vo veci samej. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namieta, že platobný rozkaz je nespôsobilým a nevykonateľným exekučným titulom, keďže bol vydaný vyšším súdnym úradníkom bez ex offo súdnej kontroly spotrebiteľskej zmluvy. Z návrhu povinného možno potom usúdiť, že navrhuje exekúciu zastaviť z dôvodu, že v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný vyšším súdnym úradníkom, ktorý nemá postavenie sudcu nebola podrobená prieskumu povaha zmluvných podmienok spotrebiteľskej zmluvy a teda, že spotrebiteľská zmluva nebola posúdená z hľadiska jej obsahu a prítomnosti v nej uvedených neprijateľných zmluvných podmienok. Povinný však tieto skutočnosti uvádza len vo všeobecnej rovine a žiadnym spôsobom konkrétne nepoukázal na jednotlivé zmluvné podmienky, ktoré by za neprijateľné bolo možné považovať. Povinný v návrhu za neprijateľné podmienky uviedol to, že podľa dokumentov v pôvodnom (nachádzacom) konaní mal byť vymáhaný nárok premlčaný pred vydaním exekučného titulu a ako ďalšiu neprijateľnú zmluvnú podmienku uviedol geografickú neprijateľnosť miesta konania o spore. Ďalej uviedol, len že sa domnieva, že nekalé podmienky v spotrebiteľskej zmluve sú na viacerých miestach. Exekučný súd v tejto súvislosti uviedol, že povinný sa v tomto prípade obmedzil len na všeobecné tvrdenia, pričom premlčanie žalovaného nároku a miestnu nepríslušnosť súdu ani nemožno považovať za neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Povinný nepoukázal ani na jeden konkrétny bod spotrebiteľskej zmluvy, ktorý by podľa jeho názoru mal obsahovať neprijateľnú zmluvnú podmienku. Takéto všeobecné námietky, bez skutkovej a právnej argumentácie, keďže povinný neuviedol, ktoré konkrétne ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a aký tieto mali vplyv na vymáhaný nárok v zmysle ust. § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, nemožno považovať za relevantné v súvislosti s posudzovaním dôvodnosti návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Takéto všeobecné tvrdenia totiž nepostačujú na to, aby exekučný súd mohol na ich podklade exekúciu zastaviť. Všeobecné a vágne tvrdenia totiž neumožňujú súdu ich vecné preskúmanie a nespĺňajú podmienku spôsobilosti byť predmetom dokazovania. Procesnou povinnosťou v rámci konania o návrhu na zastavenie exekúcie je povinnosť na strane povinného uviesť všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti a teda pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti prejednávaneho prípadu, pričom jej nesplnenie sa prejavuje v ďalšom procesnom postupe exekučného súdu a v jeho konečnom rozhodnutí. Súd má v konaní postavenie arbitra, ktorý zisťuje skutkový stav z návrhu povinného na zastavenie exekúcie, príp. z vyjadrenia oprávneného k návrhu povinného, a preto sa kladie jednoznačná požiadavka na účastníkov konania, aby vo svojich podaniach zrozumiteľne a konkrétne poukázali na tie okolnosti, ktoré by svedčili o tom, že je tu dôvod na zastavenie exekúcie, resp. že je návrh na zastavenie exekúcie potrebné zamietnuť. V posudzovanej veci bolo preto výlučne na povinnom a jeho zodpovednosti uviesť jednotlivé ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky a ich vplyv na vymáhaný nárok. Povinný však v návrhu na zastavenie exekúcie konkrétne nešpecifikoval znenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a v návrhu neuviedol, zároveň nevysvetlil a neodôvodnil jej neprijateľnosť, a preto exekučný súd nemohol prijať iný právny záver než ten, že návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodný.

3. Exekučný súd k doplneniu návrhu na zastavenie exekúcie, ktorým povinný konajúcemu súdu oznámil významnú skutočnosť, a to vydanie rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/145/2024-198 zo dňa 26.11.2024, uviedol, že napriek tomu, že v označenom konaní v procesnom postavení žalobcu a žalovaného vystupujú identický účastníci konania ako v tomto exekučnom konaní, predmetný rozsudok, ktorým súd žalobu žalobcu zamietol, bol vydaný v inom konaní a na inom skutkovom základe než rozhodnutie, ktoré je v tomto exekučnom konaní exekučným titulom. Z odôvodnenia predloženého rozsudku vyplýva, že v predmetnom konaní žalovaný úspešne uplatnil námietku premlčania, na ktorú konajúci súd prihliadol a dal za pravdu žalovanému. S ohľadom na skutočnosti uvedené povinným v návrhu na zastavenie exekúcie ohľadom premlčania vymáhaného nároku je možné sa domnievať, že povinný predloženým rozsudkom chcel poukázať na to, že súd prihliadol na premlčanie nároku žalobcu pred podaním žaloby, pričom podstatným je podotknúť, že žalovaný v konaní aktívne uplatnil námietku premlčania. V danej veci je však potrebné podotknúť, ako bolo už uvedené vyššie, že premlčanie nároku napriek tomu, že nárok žalobcu vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Čo sa týka nároku priznaného exekučným titulom v tomto exekučnom konaní je potrebné uviesť, že aj pokiaľ by bol nárok vyplývajúci zo zmluvy premlčaný pred vydaním vykonávaného rozhodnutia, bolo na zodpovednosti povinného vzniesť námietku premlčania, nakoľko konajúci súd na premlčanie neprihliada ex offo, ako je to v prípade preklúzie práva. V nadväznosti na uvedené povinný

v návrhu na zastavenie exekúcie poukázal na ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý mal byť platný a účinný v čase rozhodnutia súdu v pôvodnom konaní (08.06.2022). § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa ustanovoval, že: „Orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.“ Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018, vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 271/2018 Z. z. dňa 27.09.2018 rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinnosť.

4. Nakoľko neboli naplnené predpoklady podľa vyššie citovaného ust. § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, teda návrh na zastavenie exekúcie bol podaný oneskorene, pričom zákonnú lehotu na podanie návrhu na zastavenie exekúcie nie je možné podľa ust. § 201 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku odpustiť, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia a návrh povinného na zastavenie exekúcie v súlade s ust. § 61l ods. 3 Exekučného poriadku ako oneskorene podaný zamietol.

5. Proti uvedenému uzneseniu podal povinný v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že exekučný súd sa s návrhom na zastavenie exekúcie zaoberal právne nedôsledne a v konečnom dôsledku arbitrárne porušujú právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nakoľko právo na posúdenie námietky premlčania aj v exekučnom konaní a právo na preskúmanie geografickej vzdialenosti pre určenie miestnej príslušnosti súdu v pôvodnom súdnom konaní ako neprijateľnej zmluvnej podmienky vychádza nielen z „pocitov“ sťažovateľa, ale najmä z príslušnej rozhodovacej praxe nielen všeobecných súdov v Slovenskej republike. Sťažnosť povinný ďalej odôvodnil tým, že na námietku premlčania je exekučný súd povinný prihliadať v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, teda nielen v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie doručenom po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. V tejto súvislosti povinný poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11. apríla 2011, sp. zn. 5 Cdo 149/2010: „Zastavenie exekúcie je jedným z procesných prostriedkov ochrany účastníkov exekučného konania, predovšetkým povinného. Zákon umožňuje exekúciu zastaviť na návrh ako aj bez návrhu (§ 58 ods. 1 Exekučného poriadku). Medzi prípady zastavenia exekúcie bez návrhu (ex officio) patrí aj dôvod jej zastavenia vyplývajúci z § 57 ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku (t.j. ak exekúciu súd vyhlási za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať)...Uplatnenie (dovolanie sa) námietky premlčania v exekučnom konaní nemožno povinnému uprieť. Na jej uplatnenie je súd povinný prihliadať v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania...Z týchto dôvodov neobstojí námietka oprávneného ohľadne nesprávností postupu súdov, ak tieto v exekučnom konaní prihliadali na hmotnoprávny úkon povinnej o uplatnení námietky premlčania v máhanej pohľadávky potom, čo už bolo rozhodnuté o jej námietkach proti exekúcii (§50 -§51 Exekučného poriadku).“

6. Vzhľadom na citované rozhodnutie NS SR a pre súčasný právny stav Exekučného poriadku je vyvoditeľné, že aj napriek prípadnému rozhodnutiu exekučného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie a jeho prípadnému právoplatnému zamietnutiu, môže povinný iniciovať ďalší návrh, v ktorom vznesie námietku premlčania uplatňovaného nároku zo strany oprávneného, pričom v súlade s prezentovanou námietkou premlčania v doručenom návrhu na zastavenie exekúcie zo strany sťažovateľa má za to, že právo oprávneného bolo v pôvodnom konaní už premlčané, resp. je premlčané v následnom vykonávacom konaní.

7. Súdny dvor Európskej únie (ďalej aj len ako „SD EÚ“) viackrát judikoval, že výkon práva nemožno vedome postaviť na nezákonnom rozhodnutí, najmä vo vzťahu k právu spotrebiteľa a aj napriek jeho prípadnej pasivite v pôvodnom súdnom konaní.

8. SD EÚ teda rozlišuje medzi „záväznosťou“, resp. „viazanosťou“ a (ne)možnosťou suplovania právomoci nachádzacieho súdu vo vzťahu k zásade právnej sily právoplatne rozhodnutej veci („res iudicata“). Výkon práva totiž nemožno vedome postaviť na nezákonnom rozhodnutí len preto, že si

štáty osvojili nedostatočne odôvodnenú zásadu, že exekučný súd nemôže skúmať vecnú správnosť exekučného titulu, z odôvodnenia ktorého má vyplývať nemožnosť prieskumu neprijateľnosti v exekúcii. Zastavenie exekúcie je však potrebné rozumieť skôr ako zastavenie vykonateľnosti rozhodnutia bez materiálnych následkov/spochybnovania vzniku a existencie exekučného titulu; pohľadávka veriteľa ostáva v pozícii naturálnej obligácie (ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 231/10). S poukazom na uvedené je vyvoditeľné, že nemožno robiť rozdiel medzi nachádzacím a vykonávacím konaním, kde okrem iného budú do popredia vystupovať aj ničím neodôvodnené kvalitatívne diferenciácie medzi rozhodnutiami v skrátanom konaní vydaním platobného rozkazu vyšším súdnym úradníkom a riadnym rozhodnutím, ktorého výsledkom bolo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré už nemožno postihnúť ani odopretím výkonu v rozpore so zákonom priznaného práva /nezákonné rozhodnutie/.

9. Je zrejmé, že exekučným titulom, ktorý je predmetom tohto exekučného konania je platobný rozkaz Okresného súdu Malacky sp. zn. 32 Csp/32/2022 zo dňa 08.06.2022, pričom z obsahu jednotlivých príloh je zrejmé, že dané právo si veriteľ uplatňoval v tomto konaní na základe spotrebiteľskej zmluvy medzi povinným ako dlžníkom a právnym predchodcom veriteľa.

10. Geografická neprijateľnosť miesta konania o pôvodnej žalobe (návrhu) ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, bola sťažovateľom vznesená dostatočne určito a zrozumiteľne, avšak vyšší súdny úradník sa s ňou ani vlastne nezaoberal, pričom sťažovateľ citoval aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ.

11. V rozhodnutí Banco Primus C-421/14 SD EÚ uviedol: „ochrana spotrebiteľa vychádza z jeho principiálne „nerovného postavenia t.j. „znevýhodneného“ postavenia vo vzťahu k predajcovi (dodávateľovi) a to z hľadiska „vyjednávacej sily“ a „úrovne informovanosti“ a preto nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné, pričom ide o kogentné ustanovenie ktorého cieľom je nahradiť formálnu rovnováhu skutočnou rovnováhou (C – 154/15, C – 307/15, C – 308/15), t.j. v tomto smere ani nemožno rozlišovať medzi nachádzacím a vykonávacím konaním. Geografickú neprijateľnosť miesta konania o spore posudzoval SD EÚ aj v rozsudku Océano Grupo Editorial v spojených veciach C-240/98 a C-244/98.

12. V stanovisku Súdneho dvora EÚ vo veci C-243/08 zo dňa 04.06.2009 Pannon GSM Zrt proti Erzébet Sustikné Gyórfi v bode 40 súdny dvor konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá. Teda z podstaty stanoviska súdneho dvora vyplýva, že v zmysle smernice všetky podmienky nekalosti spĺňa už len dojednanie, že príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd, v obvode ktorého má dodávateľ sídlo a teda nie všeobecný zákonný súd spotrebiteľa. Argumentácia Súdneho dvora EÚ v rozsahu určenia nekalosti podmienky vo veci určenia miestnej príslušnosti podľa sídla dodávateľa namiesto bydliska spotrebiteľa si postupne osvojili aj všeobecné súdny v SR /rozsudok OS Žilina sp. zn. 4Csp/134/2017 zo dňa 14.11.2018, rozsudok KS Prešov sp. zn. 8CoCsp/17/2020 zo dňa 30.11.2020). Keďže v danom prípade rozhodoval Okresný súd Malacky ako príslušný súd podľa (pôvodného) sídla navrhovateľa (oprávneného), pričom vecne príslušný mal byť jedine všeobecný súd v obvode bydliska povinného (dlžníka), je určenie miestnej príslušnosti súdu podľa sídla navrhovateľa nekalou zmluvnou podmienkou.

13. Predmetnú sťažnosť povinného súd oprávnenému na vyjadrenie z procesných dôvodov (v záujme nenavyšovania trov exekúcie) nezasielal. Povinný v podanej sťažnosti uvádzal rovnaké skutočnosti ako v návrhu na zastavenie exekúcie, pričom stanovisko oprávneného je súdu známe z jeho vyjadrenia sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

14. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

15. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

16. Podľa § 239 ods. 1, 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

17. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

18. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

19. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

20. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 249 CSP) dospel k záveru, že sťažnosť nebola podaná dôvodne, a preto ju zamietol.

21. S poukazom na argumentáciu povinného v podanom návrhu na zastavenie exekúcie a v podanej sťažnosti súd udáva:

22. Aj v exekučnom konaní, ktorého podkladom je exekučný titul vydaný v spotrebiteľskom spore platí koncentračná zásada.

23. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že zo zjednocujúceho stanoviska Ústavného súdu SR, na ktoré poukázal vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení, síce vyplýva, že ak právna úprava umožňuje spotrebiteľovi podať proti platobnému rozkazu vydanému vyšším súdnym úradníkom odpor v lehote 15 dní od jeho doručenia, pričom odpor musí byť vecne odôvodnený, potom výklad a uplatnenie § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ak súd v exekučnom konaní odmietne preskúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou z dôvodu, že spotrebiteľ proti platobnému rozkazu odporu nepodal), avšak rovnako Ústavný súd SR v uznesení č. k. II. ÚS 483/2023-13 zo dňa 24. októbra 2023, konkrétne v bode 15. vyslovil záver: „Koncentrácia konania vyplývajúca z ust. § 61k ods. 2 Exekučného poriadku sa prejavuje v tom, že povinný musí v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom t.j. v návrhu podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie uviesť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania návrhu. V ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie môže povinný uplatniť iba právne skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré povinný objektívne bez svojej viny nemohol uplatniť skôr. Ústavný súd plne rešpektuje postavenie spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch ako strany požívajúcej vyššiu súdnu ochranu z hľadiska jeho slabšieho právneho postavenia v spotrebiteľskom vzťahu, rovnako aj doktrínu ochrany spotrebiteľa vytvorenú medzinárodnými aj vnútroštátnymi súdmi. Na druhej strane považuje za nevyhnutné, aby aj spotrebiteľ dôsledne rešpektoval procesné limity práv a povinností ustanovených zákonom (v danom prípade Exekučným poriadkom, IV. ÚS 106/2023).“

24. V ustanovení § 61k ods. 2 Exekučného poriadku je vyjadrená koncentračná zásada rozhodovania o návrhu na zastavenie exekúcie, t.z. že procesné úkony sa musia vykonať v zákonom stanovenej lehote. Povinný je pod ťarchou neprihliadnutia na jeho procesný úkon povinný uviesť všetky relevantné tvrdenia v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Ak ich uplatní oneskorene, napr. tvrdenie, či dôkazný návrh, súd na ne neprihliadne. Tým sa zvyšuje aj zodpovednosť účastníkov za svoje správanie v exekúcii. Zákonodarca v novej úprave exekučného konania, a to najmä v návrhoch na zastavenie exekúcie zvýraznil, že exekučné konanie nemá byť konaním, v ktorom sa riešia spory, ale v ktorom sa má primárne vymôcť judikovaný nárok priznaný exekučným titulom. Tento nárok má byť vymožený čo najskôr v súlade s článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, a preto, ak chce povinný iniciovať exekučný spor, zákonodarca mu na to stanovil určité limity a pre prípadné prekročenia nedodržania týchto medzí zároveň stanovil, ako má súd (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), resp. povinný (61l ods. 3 posledná veta Exekučného poriadku) postupovať. V súlade s ust. § 61k ods. 3 EP môže povinný v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty

podľa odseku 2. Tomuto zodpovedá aj stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnuté v uznesení č. k. II. ÚS 483/2023-13 zo dňa 24. októbra 2023. Už z uvedeného dôvodu obstoja zamietnutie návrhu na zastavenie exekúcie podaného po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie.

25. Preto len podporne súd uvádza:

26. Predmetom podanej sťažnosti zo strany povinného je ním tvrdená skutočnosť, že nárok oprávneného vymáhaný v exekučnom konaní môže byť premlčaný a taktiež poukazuje na geografickú neprijateľnosť miesta konania o pôvodnej žalobe.

27. Právomoc exekučného súdu je v exekučnom konaní limitovaná ust. § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, v zmysle ktorého súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietať alebo preskúmavať neprijateľné zmluvné podmienky, a existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

28. Ani jedna z námietok prezentovaných povinným v podanom návrhu na zastavenie exekúcie (podanom po uplynutí zákonnej lehoty 15 dní na podanie návrhu na vykonanie exekúcie s odkladným účinkom) a v podanej sťažnosti nespadájú pod režim neprijateľných zmluvných podmienok.

29. Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa posudzuje z hľadiska, či už v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy zmluvné podmienky tam uvedené boli alebo neboli prijateľné. T.j. absolútna neplatnosť zmluvnej podmienky je daná už v čase vzniku spotrebiteľského zmluvného vzťahu. Ak je zmluvná podmienka neprijateľná, tak je neprijateľná od počiatku, nakoľko následkom jej neprijateľnosti je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka jej absolútna neplatnosť (ktorá nastáva od počiatku, ex tunc), nemôže sa stať neprijateľnou dodatočne. Vyplýva to napokon aj z ustanovenia § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka, kde sa okrem iného hovorí, že neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí vzhľadom na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy, ako aj z článku 4 bod 1. smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách obsahujúcom obdobné ustanovenie.

30. Súd ďalej dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 619/2023 zo dňa 23. 11. 2023, a to, že: „Hoci možno súhlasiť s tým, že ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami je za určitých podmienok realizovateľná aj v exekúcii, hranica posúdenia neprijateľných zmluvných podmienok musí byť naviazaná na ich jasné vyjadrenie zo strany spotrebiteľa v jeho podaniach v exekučnom konaní.“ „V konečnom dôsledku kvalita súdnej ochrany vždy nevyhnutne musí v istej miere zodpovedať tomu, v akej kvalite sa hoc aj spotrebiteľ takejto ochrany domáha. Obdobne záväzok vysokej ochrany spotrebiteľa neznamena, že táto ochrana sa má poskytnúť aj vtedy, ak spotrebiteľ svoje námietky či už voči neprijateľnej zmluvnej podmienke alebo vôbec voči svojej povinnosti plniť svoj záväzok celkom nekonkretizovane formuluje až v exekučnom konaní alebo dokonca až obdobne nesústreďene v konaní o ústavnej sťažnosti. Opačný prístup by popieral subsidiaritu poskytovania súdnej ochrany v jej jednotlivých štádiách.“ V intenciách tohto rozhodnutia Ústavného súdu SR tak nie je úlohou exekučného súdu aktívne „hľadať“ v spotrebiteľskej zmluve neprijateľné zmluvné podmienky, ale túto povinnosť má práve povinný, ktorý musí označiť neprijateľné zmluvné podmienky majúce vplyv na vymáhaný nárok. Totiž len tieto neprijateľné zmluvné podmienky môžu byť dôvodom pre zastavenie exekúcie (v celom rozsahu alebo v časti).

31. K námietke premlčania formulovanej neurčito, že právo priznané exekučným titulom môže byť premlčané (teda povinný ani s istotou netvrdí, že právo je premlčané) bez skutkového vymedzenia, kedy mala začať a uplynúť premlčacia doba sťažnostný súd uvádza:

32. Vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení síce správne poukázal na skutočnosť, že § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa bol Ústavným súdom SR, a to nálezhom sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo dňa 07.02.2018 vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 271/2018 Z.z. zo dňa 27.09.2018 vyslovený ako nesúladný s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, pričom dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov SR stratilo uvedené ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinnosť. Novelou Občianskeho zákonníka účinnou od 05.12.2018 – zákonom č. 343/2018 Z.z. bolo

však do právneho poriadku zavedené nové ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť, ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

33. Exekučný súd však nemožno považovať za príslušný všeobecný súd, ktorý je oprávnený skúmať vecnú správnosť skutkových a právnych záverov súdu v základnom konaní, ktorý exekučný titul vydal (nad rámec zákonom vymedzeného oprávnenia v zmysle ust. § 53 ods. 3 písm. e/ Exekučného poriadku) a zároveň exekučný súd nemôže v exekučnom konaní nahrádzať rozhodovaciu právomoc orgánu oprávneného rozhodovať o riadnych zákonných opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu súdu v základnom konaní, ktorý exekučný titul vydal. Exekučný titul sa nadobudnutím jeho právoplatnosti stal pre strany záväzným a založil tzv. prekážku veci rozhodnutej (res iudicata). Exekučnému súdu preto neprináleží ex offo skúmať, či právo žalobcu priznané exekučným titulom bolo premlčané pred jeho judikovaním, alebo nie (to prináleží skúmať len súdu v základnom, nachádzacom konaní). V dôsledku judikovania právo nadobúda kvalitu štátom vymožiteľného práva a v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka začína plynúť nová 10-ročná premlčacia doba na navrhnutie výkonu rozhodnutia, ktorým bolo judikované. Podľa § 110 ods. 1 OZ totiž platí, že ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu (čo v tomto prípade bolo), premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Exekučnému súdu teda prináleží ex offo (aj bez námietky povinného) skúmať len to, či pre právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu (alebo iného orgánu) bol navrhnutý výkon rozhodnutia v 10-ročnej premlčacej dobe plynúcej od vykonateľnosti exekučného titulu.

34. Argumentácia povinného týkajúca sa povinnosti súdu prihliadať v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania na námietku premlčania vyplývajúca z rozhodnutia NS SR zo dňa 11.04.2011, sp. zn. 5Cdo 149/2010 sa týkala diametrálne odlišného prípadu. V uvedenom prípade išlo o rozhodnutie v súvislosti s exekučným konaním, v ktorom exekučný súd prihliadol na námietku premlčania judikovaného nároku, keď exekučné konanie bolo vedené na podklade rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Cb/1832/96 zo dňa 21.10.1997. Jeho podkladom boli faktúry vystavené pôvodným veriteľom povinného z roku 1992 až máj 1993 splatné v období mesiacov august 1992 až máj 1993 a dohoda o uznaní dlhu z 27.02.1996. Právnym základom rozhodnutia bolo ust. § 408 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. „Na priebeh desaťročnej premlčacej doby nemá vplyv ani jej spočívanie; všetky predĺženia premlčacej doby, ktoré Obchodný zákonník umožňuje (§ 405 ods. 2, § 406 ods. 3, § 292 ods. 2, § 401) sú limitované maximálnou desaťročnou premlčacou dobou v zmysle § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorú nemožno meniť a ktorá je záväzná. Premlčacia doba začala plynúť od splatnosti jednotlivých faktúr a skončila 24. júla 2004 (u najneskôr splatnej faktúry). Námietku premlčania nemohla povinná uplatniť v konaní pred Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 492/98, nakoľko sa v ňom riadne pokračovalo. Po zastavení exekúcie (v konaní pod sp. zn. Er 492/98) začala oprávnenému plynúť nová 3 mesačná lehota, pri ktorej už nebolo možné prihliadnuť na spočívanie doby z pôvodného konania. Pre úspešné a včasné začatie exekúcie bolo potrebné nový návrh podať do 5. novembra 2004 v súlade s § 408 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak bolo právo právoplatne priznané v súdnom alebo rozhodcovskom konaní neskôr ako tri mesiace pred uplynutím premlčacej doby alebo po jej uplynutí, možno rozhodnutie súdne vykonať, ak sa konanie o jeho výkone začalo do troch mesiacov odo dňa, keď sa mohlo začať. Oprávnený podal nový návrh na vykonanie exekúcie 16. marca 2005, po uplynutí 10 ročnej maximálnej lehoty, preto za týchto okolností súd „musel prihliadnuť na námietku premlčania a nemohol premlčané právo v exekučnom konaní vymáhať“. V danom prípade bola Obchodným zákonníkom stanovená lehota troch mesiacov pred uplynutím premlčacej doby, v ktorej bolo možné započatť exekučné konanie – „rozhodnutie súdne vykonať“. Keďže v uvedenom konaní účastník vzniesol námietku premlčania, súd na uvedenú námietku prihliadol a s poukazom na ust. § 408 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka konanie zastavil.

35. Ustanovenia Obchodného zákonníka sa na spotrebiteľské právne vzťahy, a teda ani na posúdenie premlčania práva neaplikujú, a to ani vtedy, ak by si to zmluvné strany dojednali, čo vyplýva z ust. § 52 ods. 2 posledná veta OZ, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

36. V predmetnom konaní bol nárok oprávneného judikovaný súdnym rozhodnutím a to platobným rozkazom Okresného súdu Malacky sp. zn. 32Csp/32/2022 zo dňa 08.06.2022, právoplatným a vykonateľným dňa 30.07.2022.

37. Vzhľadom na občianskoprávny (spotrebiteľský) charakter vymáhaného nároku sa premlčanie posudzuje podľa Občianskeho zákonníka, ktorý v § 110 ods. 1 upravuje, že právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu sa premlčí za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. V danom prípade oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 10-ročnej lehote, keďže exekučný titul nadobudol vykonateľnosť dňa 30.07.2022 a exekučné konanie vo veci sa začalo na návrh oprávneného dňa 06.04.2023.

38. Pokiaľ ide o povinným namietanú geografickú neprijateľnosť miesta konania o žalobe súd udáva, že otázka príslušnosti súdu vec prejednať a rozhodnúť a jeho oprávnenie skúmať ju nie je závislá na prípadnej dohode účastníkov, resp. na prípadných zmluvných podmienkach (ktorých dojednanie ani súd preukázané nemá), ale spravuje sa výlučne právnym predpisom – v danom prípade Civilným sporovým poriadkom. V zmysle ust. 13 CSP na konanie v prvej inštancii je miestne príslušný všeobecný súd žalovaného, ak nie je ustanovené inak. Súd teda nezakladá svoje oprávnenie vec prejednať a rozhodnúť na základe prípadnej dohody účastníkov, ale na základe zákonnej úpravy.

39. Súd však v zmysle ust. § 40 CSP skúma aj bez námietky len vecnú príslušnosť, kauzálnu príslušnosť a funkčnú príslušnosť počas celého konania; kauzálnu príslušnosť v obchodnoprávných sporoch súd skúma iba do otvorenia pojednávania alebo predbežného prejednanie sporu. Podľa § 41 CSP súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania.

40. Keďže v danom prípade išlo o všeobecnú, nie výlučnú miestnu príslušnosť (upravenú v § 20 CSP upravujúcom prípady nevzťahujúce sa na túto vec), súd v základnom konaní v súlade s ust. § 40 CSP nemal povinnosť, ani oprávnenie bez námietky na uvedenú skutočnosť (všeobecnú miestnej príslušnosť) prihliadať, povinný uvedenú skutočnosť v základnom konaní nenamietal, pričom ju mohol namietat v zmysle § 41 CSP najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu v základnom konaní patril (t.j. v danom prípade pri podaní odporu proti platobnému rozkazu, ktorý však nepodal). Povinný nekonkretizoval, nepoukázal na zmluvné dojednanie v spotrebiteľskej zmluve alebo v dokumentoch s ňou súvisiacich, ktoré by stanovovalo miestnu príslušnosť súdu, resp. iného orgánu prejednávajúceho spotrebiteľský spor podľa sídla veriteľa. So zreteľom na uvedené je právna argumentácia povinného a jeho odkaz na rozhodnutia súdneho dvora právne irelevantná, pretože v predmetnom konaní nebola zmluvne dojednaná medzi účastníkmi (výlučná) právomoc a príslušnosť Okresného súdu Malacky na prejednanie a rozhodnutie spotrebiteľského sporu.

41. Súd dodáva, že povinný po doručení platobného rozkazu nekonal v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ t.j. „právo patrí bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Rovnako tak nekonal v exekučnom konaní, keď návrh na zastavenie exekúcie podal po uplynutí zákonnej lehoty 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (preto sa nejedná o návrh s odkladným účinkom).

42. Na záver k veci samej súd konštatuje, že judikatúra súdov (vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky) nevyžaduje, aby odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní odpovedalo na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými tvrdeniami povinného, ktoré nie sú právne relevantné a nemajú rozhodujúci význam pre rozhodnutie súdu o jej sťažnosti (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. 03. 2005).

43. Podľa § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na

vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

45. Podľa § 199e prvá veta Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene.

46. O trovách sťažnostného konania súd prvej inštancie rozhodoval s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 199d ods. 1 Exekučného poriadku. Pretože súd prvej inštancie sťažnosť povinného zamietol, nárok na náhradu trov sťažnostného konania by bol súd priznal oprávnenému, ako úspešnému účastníkovi. Tomuto však žiadne trovy konania v súvislosti s podanou sťažnosťou povinného nevznikli, nakoľko tento o podanej sťažnosti nemal vedomosť (uvedená sťažnosť mu na vyjadrenie zaslaná nebola), preto súd rozhodol, že oprávnenému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (